

tiekapitalen. Det kan imidlertid ikke overses, at Overdragelsen utvivlsomt vil foranledige en nedgaaende Revision af Taxterne, der (se ovenfor Punkt 10) ere endel høiere end paa Statsbanerne, og at der i dette Tidrum vil blive foretaget Anlæg og Udvidelser, mindre end hidtil med Rentabiliteten, men mere med Samfundsinteresserne i Almindelighed for Die. Selv om man antager, at Lovgivningsmagten maatte finde, at der som en i alt Fald delvis Erstatning for eventuelle Taxtnedsættelser for disse Baner burde foretages nogen Forhøjelse af Taxterne paa Statsbanerne, og selv om den nødvendige Udvidelse af dette Banenet til Gjengæld vilde fremkalde en langsommere Udvikling af de øvrige Baner, end ellers vilde blive Tilfælde, skjønner man dog ikke lettere, end at Statens Overtagelse af de sjællandske Selskabs Baner af de anførte Grunde vil kræve Offre fra Statskassens Side, som den, hvis Overtagelse ikke fandt Sted, kunde udflyde til et senere Tidspunkt, idet man dog hertil maa sige, at ligesom man ved Købet nu paa de angivne Billaar undgaar at udsætte Finantserne for den Forstyrrelse, en Overtagelse ved Uopfyldelighedsfristens Udløb efter de gjældende Regler mulig kunde foranledige; saaledes vil man ogsaa lettere ved efterhaanden at afhjælpe den tilstedeværende Trang til Udvidelse af Banerne kunne bære de dermed forbundne Offre, end om saadanne Foranstaltninger, efter at være udfyldte over en rimelig Grænse, skulde træffes efter en større Maalestof i kort Tid.

Derhos maa det erkjendes, dels at Størrelsen af disse Offre til enhver Tid vil afhænge af Lovgivningsmagtens egen Bestemmelse, dels at Udgifter af denne Natur ikke kunne siges at staa i Forbindelse med Betingelserne for det her omhandlede Salg, men maa henhøre under de Foranstaltninger, som man i Almindeligheds Interesse overhovedet tror at kunne træffe til Udvikling af Samfærdselsforholdene. Forholder det sig saa, at kun ved den ved Lovforslaget tilføjede Forandring i Banernes Stilling kan Staten sikkre de forskjellige Provinders Beboere en retfærdigere Behandling paa dette Omraade og Samfundet en større Nytte af de Udgifter, der anvendes til Kommunikationsmidlernes Udvikling, da kan der fra Betragtningen over de mulige Offre, Overdragelsen af Banerne til Staten vilde foranledige, ikke hentes Indvendinger imod Lovforslaget, men netop en anbefaling mere for det.

Med Hensyn til det mere i det Enkelte gaaende Indhold af den Overenskomst, som Finansministeren paa Grundlag af de i Lovforslaget givne Hovedregler maatte have at afslutte med Selskabet, er der ført en Brevveksling mellem Ministeren og Selskabet, som findes vedføjet Lovforslaget. Udvalget billiger det Hovedhensynspunkt, Ministeren har angivet i sin Skrivelse af 19de December 1879, naar det hedder, „at Overdragelsen saavel med Hensyn til Gjenstand, som hvad de øvrige Billaar angaar, blev ganske den samme, som hvis den lovbestemte Uopfyldelighedsfrist allerede nu udløb og Opfyldelse havde fundet Sted til 1ste Januar 1880“. Man kan ligeledes tiltræde de af Ministeren i samme Skrivelse fremsatte specielle Besvarelser under Punkter 1—6 og 8—10. Derimod har man næret nogen Tvivl om Rigtigheden af den bekræftende Besvarelse under Nr. 7, hvorefter Godtgørelse skulde ydes Selskabet for de tilstedeværende Beholdninger af Reservermaterialier og Reservergjenstande, hvis Anskaffelsesudgifter ikke ere opførte i Driftsregnskaberne. Man gik under denne Tvivl ud fra, at, hvis disse Anskaffelser vare tilveiebragte for Beløb, der ellers burde have været udbetalte i Udbytte, maatte det vel erkjendes, at ialtfald for den Del af dem, som ikke nødvendig kunde siges at høre ind under en daglig Driftsbeholdning, der ikke kan savnes, burde Erstatning ydes Aktionærene, altsaa ogsaa forbeholdes Statskassen som Aktionær; men hvis disse Udgifter derimod vare afholdte af Beløb, som statumæssig burde have været henlagte til Reserverfonden, hvorefter da disse Beholdninger kun kunde betragtes som Dele af denne Fond, da burde der ikke kunne ydes Selskabet nogen saadan særlig Godtgørelse. Efter at det imidlertid er oplyst, at hverken det ene eller det andet af disse Tilfælde ere tilfede, men at disse Beholdninger repræsentere kontante Beløb under forskellige Konti i Regnskabet, og saaledes ere i Realiteten at betragte som udgjørende en Del af den kontante Beholdning, der ifølge Regnskabet bør være tilfede, anser man det som en Selvfølge, at Staten træder i samme Forhold og modtager disse Beholdninger for den bogførte Værdi, hvilket saa meget mindre foranlediger nogen forøget Udgift for Staten, som det maa antages, at denne Værdi er lavere, end den efter de nuværende Priser vilde være. Endnu skal bemærkes, at man forgjæves har søgt oplyst, hvilke andre vigtige Spørgsmaal (ifr. Slutningen af Bestyrelsens Skrivelse af 30te November 1879) der gives, „hvis Besvarelse vil have en afgjørende Indflydelse paa Bestyrelsens endelige Tilslutning til en Overenskomst.“

I Henhold til det foranstaaende anbefales Lovforslaget til Fremme af Thinget, dog med den Værdning, at det ifødetfor sidste Stykke i § 1 bestemmes, at Banernes Stilling og øvrige Driftsforhold bliver nærmere at fastsætte ved Lov. Det er en Selvfølge, at Regjeringen bør være bemyndiget til at træffe de Forandringer med Hensyn til Banernes Bestyrelse og Driftsforhold, som enten maa